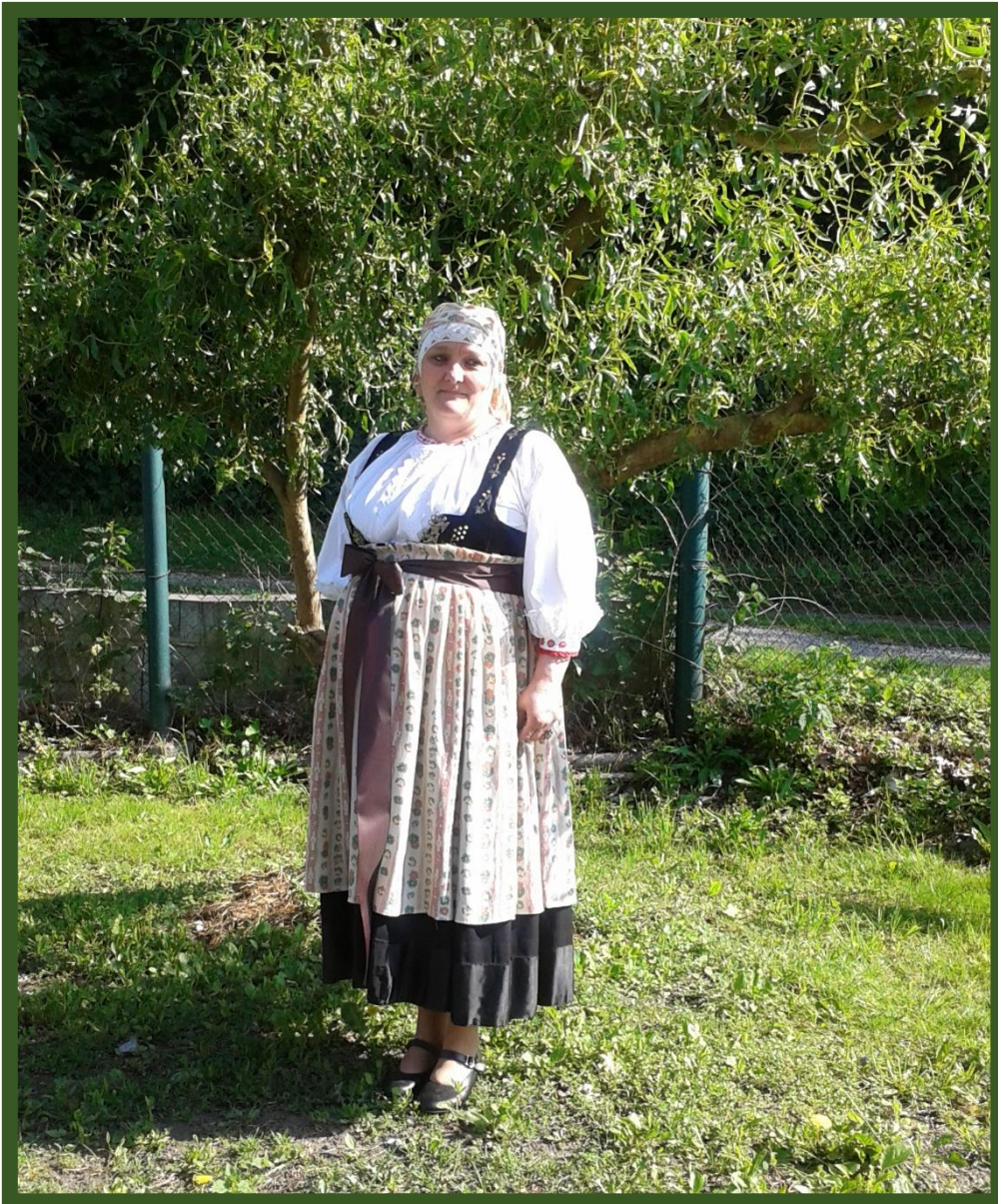

Vánoční pohádka starčky Žofky pro všickych gizdov.

2021

Z knihy U čtyř dubů, tří vrb, pod zelenou střechou

Napsala: Žofie Zejdová
Ilustrace: František Procházka

Kterak Tydlifon s Květinkou slavili Vánoce

Venku mrzlo, až praštělo, ale Květince s Mušánkem to nevadilo, zdobili krásný malý smrček za chaloupkou. To proto, že se blížily Vánoce. Květinka napekla medové perníčky, krásně je ozdobila a spolu se svíčkami, které z vosku lesních včel udělal skřítek Tydlifonek, je věšela na smrček. Mušánek vesele pobíhal kolem a poslouchal koledy, které si víla Květinka zpívala: „Budžem chodžíc po koledžě celu noc, celu noc, vezněm sobě všeckych svatych na pomoc. Pujdzem, pujdzem po dvorečku uličku, uličku, budžem zpivač o zrodzení pėsničku. Vyšla hvězda od vychodu, ta nam dala znameni maličkeho džicjatka v Betlemě narodženi...“

V rybníčku Kačoku mezitím Vrbička chystal ty nejhezčí kapříky na vánoční stůl a víla Rákosnička pekla vánočku.

Tydlík si taky přišel k rybníčku pro kapříka a už z daleka, jak bylo jeho zvykem, vesele volal: „Vrbičko, Rákosničko, halóóó, kdepak jste?“ „Brekeke, Tydlifoune, zase mi plašíš rybičky, pojd' dál,“ zval ho Vrbička na návštěvu do svátečně vyzdobené chaloupky z rákosí u rybníčku. Tydlík se posadil ke kamnům a povídá: „Květinka vám posílá medové perníčky a mám vyřídit, že po večeři se pro vás stavíme a společně půjdeme do šenovského kostela na půlnoční.“ „Brekeke, do kostela, Tydlifoune, já, vodník, co bysem tam asi dělal, neevíš, brekekeke?“ zakroutil hlavou Vrbička. „No, jo, máš pravdu, zelenáči, mně se tam taky nechce, nevím, nevím, co to tu moji vílu letos napadlo.“ „Tak nepůjdeme, no brek...“ nestačil ani doříct Vrbička, jelikož se k němu přitulila víla Rákosnička, pohládila ho po hlavě a povídá: „Vrbičko, hastrmánku můj zelený, prosím pojd'me, já jsem nikdy nesměla dál než pár kroků od Volenského rybníka a o tom kostelíčku jsem toho tolik slyšela, prosím pojd'.“ „Brekeke, brekekeke, tak půjdeme,“ řekl vodník a usmál se přitom doširoka svou velkou zelenou pusou. Tydlík jenom zamrkal očima a tiše směrem k Vrbičkovi dodal: „Chichichi, tys dopad, zelenáči, stejně jako já.“

Sotva se však chystal na cestu domů, uslyšeli najednou hlasy havířů Juzka a Ferdy. „Ty Juzek, a čimu my něšli do Volinščoka, ale až tudyk k tymu Kačoku?“ „Bo tam u tego stavu bedum rybaři vachovat', či jim kdo ryby někradě.“ „Ja, moš recht, toš to štinšti prubnymy tu hena u Kačoka.“

Tydlík se zamračil, ale Vrbička se zasmál a povídá: „Brekeke, ti dva mi občas chodí pomáhat krmit rybičky a vůbec, brekeke, jsou to správní chlapi,“ dopověděl, skočil do rybníčku a Juzkovi i Ferdovi pověsil na udici každému jednoho velkého čtyřkilového kapříka. A pak už všichni pospíchali domů. Juzek s Ferdou do svých chalup a Tydlík za Květinkou s Mušánkem.

A když vyšla první hvězda na štědrovečerním nebi, tak se ve všech chaloupkách, i v té u čtyř dubů, tří vrb, pod zelenou střechou, rozsvítila světla, zazvonil zvonek a s kapří šupinkou pod talířem začali večeřet. Po večeři se hezky uklidilo, zhasla všechna světýlka, jen ta na stromečku zářila, zazvonil zvoneček a rozdávaly se dárky. Tydlík dostal od vodníka Vrbičky pytlík toho nejlepšího vodnického tabáku a od Květinke krásnou teplou šálu, kterou mu sama uháčkovala. Květinka dostala novou velikou knihu v kožených deskách. Když ji však otevřela, nebylo v ní nic, ale opravdu nic. Víla se podívala na Tydlifonka, ten se usmál a povídá: „No, to je přece Herbář, tvůj budoucí herbář, máš jen ten od tetičky Heřmanky a ty přece kytičkám a bylinkám taky rozumíš, no,“ řekl a tak hezky se usmál, že mu Květinka hned dala pusu. Když na hodinách na zdi odbila desátá hodina, tak se společně vydali k rybníčku Kačoku. Tam už je čekal vodník Vrbička s vílou Rákosničkou a taky skřítek Ramlík. Společně pak pokračovali kolem Volenského rybníka do šenovského kostela Prozřetelnosti boží, který od nepaměti stojí v šenovském zámeckém parku. Když přicházeli, už z dálky viděli krásně nasvícený kostel, lidi, kteří se usazovali v lavicích a taky havíře Juzka a Ferdu s rodinami.

Lidé skřítky, víly a vodníky nevidí, pokud se jim sami neukáží, ale oni je ano. Květinka, Tydlík, Vrbička, Rákosnička a Ramlík vyšlapali po schodech až nahoru na kůr, tam se posadili na okraj balkónu, aby celý kostel měli jako na dlani. A potom se rozezněly varhany, všichni se postavili a začali zpívat: „Narodil se Kristus pán...“ To byla krása, jenže Tydlíkovi s Vrbičkou se stejně nejvíce líbila koleda, ve které se zpívalo: „Něsu vino do Betlema skovane v košičku, svaty Jozef na mně mrkal, že by chcel trošičku. Že mi košiček poněšě, hned mi přisluboval, celu cestu do Betlema špuntek olizoval.“ Všichni si to náramně užívali, když tu najednou Vrbička šťouchl do Tydlíka, až ten málem spadl. „Co děláš, zelenáči?“ „Brekeke, koukej, tam ten rytíř Jan, brekeke, toho přece známe.“ Tydlík se zadíval na basreliéf znázorňující podobu rytíře Jana, co své stromky v parku bránil, a zdálo se mu, že na ně mrknul. A opravdu, i ostatní to viděli, a tak mu zamávali na rozloučenou a pomalu se zasněženou krajinou vraceli domů. Rákosnička s Vrbičkou do rybníčku Kačoku, Ramlík do své chaloupky a Tydlík s Květinkou do chaloupky u čtyř dubů, tří vrb, pod zelenou střechou.

Až půjdete někdy kolem rybníčku Kačoku, dobře se dívejte, třeba je tam někde všechny uvidíte.

Zvonec v kapliče na stráni, že už je konec, vyzvání.